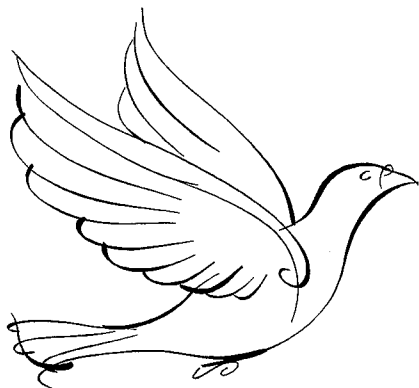

DE GESCHIEDENIS VAN BEGRAFENISVERENIGING ST. BARBARA TE WERVERSHOOF

In 2017 bestaat begrafenisvereniging St. Barbara 100 jaar. Een goed moment om eens in de geschiedenis te duiken van deze vereniging, de enige vereniging in Wervershoof waarmee we uiteindelijk allemaal te maken krijgen...

De eerste notulen dateren van 15 januari 1918 (de vereniging is opgericht op 22 maart 1917) en beginnen als volgt:

"Algemeene Vergadering van den R.K. Begrafenis Vereniging "Sint Barbara", Wervershoof Zwaagdijk, 's avonds 6 ½ uur ten huize van A.H. van de Wetering (Café De Stoomwagen). Volgens presentielijst aanwezig 27 leden en onze Z.E.H. Pastoor te Wervershoof. Den voorzitter heette al den aanwezigen welkom en vooral onze E.W.H. Pastoor en opende den vergadering met gebruikelijken Groet en betreurde, dat deze Vergadering zoo gering is opgekomen, daar het onze eerste Algemeene Vergadering betreft."

De klacht van de voorzitter, de heer Jac. Kooter, over de geringe opkomst loopt als een rode draad door de geschiedenis heen. Vaak wordt dan geconcludeerd, dat het kennelijk allemaal goed gaat, wat ook best eens zo zou kunnen zijn. En misschien zijn mensen niet graag bezig met het levenseinde...

Het eerste saldo in kas bedraagt f 190,35. In latere jaren gaat het uiteraard om heel wat grotere reserves. Kennelijk was dit saldo toen ook niet genoeg om te doen wat gedaan moest worden, want een jaar later is er een nadelig saldo van f 676,24. Daarvoor wordt

een obligatielening afgesloten met van "zes aandelen, elk eenhonderd gulden". De voorzitter "brengt in berinnering, dat onze vereniging in het afgelopen jaar nuttigen diensten heeft bewezen, er op wijzende, wanneer er eenige leiding aan gegeven wordt, alles netjes in zijn werk gaat, en er een groot verschil in bestaat bij den wijzen van begrafenissen in den vorigen jaren". Er wordt gesproken over de aanschaf van een eigen lijkwagen, omdat er steeds een beroep gedaan moet worden op een ondernemer (niet nader genoemd), die vaak te laat kwam. Er is voor zo'n aanschaf echter nog geen geld, "maar dan toch den ondernemer te waarschuwen om zo veel mogelijk op den aangegeven tijd te zullen zijn". Op een vraag van de voorloper "wat te doen staat met een overledene die den kerkelijken begrafenis moet missen", antwoordt de voorzitter "dat bij dergelijken gevallen geen diensten der vereniging werden bewezen." We zijn tenslotte een R.K. Vereniging, nietwaar...? Hoewel uit bovenstaand citaat anders zou blijken, wordt in de eerste tientallen jaren in de notulen steevast gesproken over "het lijk" in plaats van over "de overledene".

De met paard bespannen lijkkoeft van Wervershoof (vanaf 1918)

De kam van de familie Van de Swaluw

Als timmerman Gijs van de Swaluw de kist mocht leveren, hielp hij ook mee bij het afleggen. Hij had dan altijd een kam bij zich, om het haar van de overledene nog even netjes te kammen, zodat deze er goed bij lag. De kinderen Van de Swaluw hebben pas veel later ontdekt, dat daarvoor altijd de gezinskam gebruikt werd. Hadden ze dat geweten, dan was de kam in het gezin ongetwijfeld geen lang leven meer beschoren geweest...

In 1919 telt de vereniging 532 leden, waarvan er 20 op de ledenvergadering aanwezig zijn. De contributie gold toen nog per gezin en werd gesteld op één gulden per jaar. Er is nu toch een eigen "lijkwagen" aangeschaft, die voor een billijke prijs kon worden aangekocht en tevens een stel tuigen met dubbele leidsels voor een tweede paard. (Uit andere bron is bekend, dat Ka Bregman, de vrouw van Klaas Vriend, in 1918 verdronken is in de Gracht en dat zij mogelijk de laatste is geweest van wie de uitvaart plaatsvond op een boerenwagen. Betsie Dudink, een meisje dat op 30 juli 1918 verdronk in de Weel, was de eerste overledene die met de nieuwe lijkwagen naar de kerk vervoerd werd).

In 1920 vindt de ledenvergadering plaats in café De Stoomwagen van de heer Dirk Dol en het jaar daarop in café De Zwaan van de heer Jan de Vries. In de eerste jaren vinden de bestuursvergaderingen meestal plaats bij iemand thuis en de ledenvergaderingen in plaatselijke horecagelegenheden, afwisselend De Zwaan, De Roos en Het Fortuin, maar ook in het R.K. Verenigingsgebouw (Dorpsstraat 85), de St. Werenfridusschool en in latere jaren worden De Loods en café 't Heltje ook wel eens genoemd. Uiteindelijk wordt 't Fortuin de vaste thuisbasis voor St. Barbara.

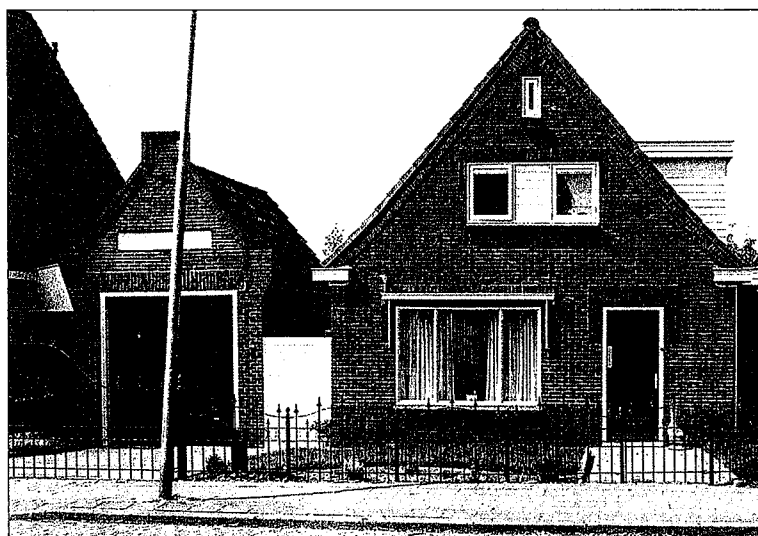
In 1921 vraagt de heer Evert Rood "*f 2,50 opslag voor elk lijk dat hij moet ophalen bij gesticht of spoor*". Soms moet hij een tweede paard huren en

scherpen. Dat mag op kosten van de vereniging. Enkele jaren later komen er klachten over het bruine paard dat voor de lijkwagen loopt. De heer Rood krijgt vier weken om een zwart paard aan te schaffen. In 1928 wordt als koetsier de heer D. Dol genoemd. In 1929 neemt hij ontslag "*om moeilijkheden een paard te bekommen*". In 1929 is er een klacht over het niet komen opdagen van de lijkwagen. De koetsier verdedigt zich door te zeggen dat het paard niet wilde. Besloten wordt om in dergelijke gevallen te wachten tot de telefoon 'open' is en desnoods de pastoor maar te laten wachten om gelegenheid te hebben een lijkauto te bestellen. Een vrachtauto moet daarvoor niet meer gebruikt worden. In 1937 wordt uit dertien sollicitanten de heer Klaas Hauwert benoemd tot koetsier en "*zal ook het paard van de heer Hauwert worden genomen. Koetsier en paard zouden tezamen kosten f 5,-*".

In 1922 wordt Jac. Kooter als voorzitter opgevolgd door Gijs Pouw. De contributie is al een aantal jaren gesteld op f 1,00. In een van de vergaderingen wordt het verzoek gedaan aan de schoolhoofden "*...den kinderen te vragen bij het passeren der lijkwagen met lijk hun hoofden te ontbloten...*". Ook in latere jaren komt dit onderwerp terug en wordt er bijvoorbeeld gesproken over de hinder van de schooljeugd bij begrafenissen om 9 uur. "*Bij de rondvraag vestigt de voorloper er de aandacht op, dat bij elke begrafenis zooveel kinderen vlak achter de rouwkoets lopen. Gevraagd zal worden of de gemeenteveldwachter hiertegen wil waken*".

In 1929 wordt Simon Weel de nieuwe voorzitter. De voorloper, de heer De Boer, verzoekt om de voorloper ook toe te staan bij overleden kinderen die hun eerste Heilige Communie hebben gedaan en niet pas na hun Plechtige Communie. Er is ook interactie met andere verenigingen. In 1931 ligt het voetbalveld achter het gebouwtje waarin de lijkwagen is gestald (Dorpsstraat 123) en blijken er bussen te parkeren op het pleintje, waardoor er olievlekken ontstaan. Het bestuur van VVW en anders het gemeentehuis zullen hiervan in kennis worden gesteld. Zo is er ook een verzoek van de heer J. Paaij, voorzitter van de R.K. Voetbalclub VVW, om het steegje naast het gebouwtje te mogen gebruiken als toegang tot het voetbalveld, waarbij hij toezegt "*ook te zullen zorgen dat door auto's geen standplaats meer wordt ingenomen op het pleintje*". Dit is nog geen hamerstuk, want de voorzitter geeft terug, dat "*de grote toeloop door zulk een smalle steeg niet aan te bevelen is*", waarop de heer Paaij antwoordt, dat het voor de kaartjescontrole juist een schitterende gelegenheid is. Toch wordt dit punt aangehouden voor bespreking in het bestuur.

Links de voormalige stalling van de "lijkwagen", Dorpsstraat 123

Burenplicht

Voordat er begrafenisverenigingen waren, was het begraven min of meer een burenplicht. Per (geloofs) gemeenschap kon dat enigszins verschillen, maar het kwam er overal op neer dat de burenen verantwoordelijk waren voor de begrafenis: het aangeven bij de gemeente, het informeren van de nabestaanden (familie en anderen) en het regelen van de teraardebestelling. De kist met de overledene ging op een boerenkar naar de kerk en na de mis droegen de burenen de kist naar het kerkhof.

Niet iedereen had natuurlijk een net zwart pak. Vaak moest dat dan geleend worden van een familielid of kennis.

Aanvankelijk zijn er nog geen vaste dragers. Standsorganisaties als Middenstand, LTB (Land en Tuinbouwbond) en KAB (Katholieke Arbeiders Bond) verzorgen dat voor hun leden. Een vaste voorloper is er al wel. In 1936 gaat men over tot de aanschaf van een rouwkamer (gordijnen en kaarsen, in te richten in het huis waarin de overledene is opgebaard), waarvoor een kleine huur wordt gevraagd. In 1937 worden toch de crisisjaren merkbaar en geeft de voorzitter aan *"dat alle loonen en salarissen nog op het peil van de rijke jaren staan en bij de tijd gekomen acht, hierin verandering te brengen. Dat geldt niet alleen voor de lagere rangen, doch spr. zegt dat begonnen is van bovenaf"*. Het salaris van de voorzitter gaat van f 10,- naar f 7,50, dat van de secretaris en penningmeester van f 40,- naar f 25,-. Het loon van de koetsier gaat van f 3,50 naar f 3,-, dat van de voorloper van f 3,- naar f 2,50 en de vergoeding voor het paard van f 3,- naar f 2,50. Het bodeloon (voor het innen van de contributies) gaat van 9 naar 7 cent per lid. Niet iedere medewerker kan zich hierin vinden en dit leidt dan ook tot een enkele opzegging.

In 1939 lezen we dat de hoed van de koetsier 'af' is en dat hij zijn eigen hoed gebruikt. De vereniging is ondanks de crisisjaren zo langzamerhand schuldenvrij geraakt. In februari 1941 spreekt de voorzitter aan het einde van de vergadering de hoop uit *"dat 1941 het einde van de menschonterende oorlog mag meemaken"*. Helaas bleek dat vooralsnog ijdele hoop. In een volgende vergadering komt de vraag naar voren of de vereniging "oorlogswinstbelasting" moet betalen in verband met het positieve kassaldo, waarop de voorzitter antwoordt dat hij *"geloofd dat wij hiervan zijn gevrijwaard gezien onze weinigen winst over 1941"*.

In 1942 vraagt de koetsier, de heer Hauwert, *"naar verhooging van loon voor koetsier en paard in deze abnormale tijden. Hij vraagt voortaan f 7,- per keer. Na eenigen bespreken wordt het voorstel aangenomen"*. Tevens vindt in die vergadering een uitgebreide discussie plaats over de slechte toestand van de lijkwagen, een discussie die te mooi is om niet integraal weer te geven:

"G. Pouw spreekt over de zwakte van de lijkwagen. De opdracht aan de wagenmaker is gegeven. De bok is vermolmd, een nieuwe voetsteun wordt geleverd. De koetsier zit niet met rust op zijn zetel. De hoed van de koetsier is 30 jaar oud, er moet een nieuwe komen. Een steek of huilenbalk wordt afgeraden, wegens de vele windvlagen. Beraming f 15,- per hoed. De handschoenen zijn zeer slecht en moeten vervangen worden door nieuwe. Wegens de groote handen der dragers zijn ze moeilijk in die maat te krijgen. De kwestie is nog: worden de handschoenen voldoende verzorgd? De tuigen kunnen nog wel een poos mee... Ook het doek van de wagen vraagt om aandacht, het is een en al spijker, het vereischt nieuw. Het moet draperie zijn en geen laken, in deze tijd te verkrijgen tegen fabelachtige prijzen..."

(1932) Plechtige teraardebestelling van pastoor Karskens

(1943) De begrafenis van pastoor Pieterse

Den heer Neeffes stelt voor om de wagen geheel om te bouwen, daar er nu nog geld is, een ander zegt dat het onderstel ook niets waard is. Bij sneeuwval is het angstwekkend van gekraak en gepiep. Wat zou een nieuwe wagen kosten?"

De familie Hauwert en St. Barbara

In 1937 wordt Klaas Hauwert na een heuse sollicitatie-procedure benoemd tot koetsier van wat toen de "lijkwagen" genoemd werd. Zijn op één na jongste dochter, Elly Neuvel-Hauwert, heeft die periode van nabij meegemaakt en ook zelf geholpen met het afschuiëren van de kleden en het roskammen van het paard. Het geld dat Klaas hiermee verdiende, werd opgespaard voor Sinterklaas. De rouwkoets stond in het gebouwtje op Dorpsstraat 123. Daar hingen ook de zwarte kleden en de tuigen voor de paarden. Elly vertelde ons, dat in de oorlog de koets ook werd gebruikt om spullen in te verstoppert voor de Duitsers, zoals radio's, naaimachines, boter en kaas. Bij een razzia werd het paard naar een schuurtje aan de overkant van de weg gebracht. Groot is de schok in het gezin Hauwert als Klaas in 1943 plotseling komt te overlijden, op 56-jarige leeftijd. Hij wordt opgevolgd door zijn zoon Piet. Diens eerste rit met de rouwkoets was die met zijn vader, terwijl hij zelf het pak van zijn vader droeg...

Nico, de oudste zoon van Piet, mocht in zijn lagere-schooltijd het paard schoon boenen en de hoeven in de olie zetten als er weer een begrafenis zat aan te komen. Vaak ging het paard dan ook naar de hoefsmid in (jawel...) Hauwert. Als er twee paarden nodig waren, kwam er een paard van boer Dekker bij. Voor het overige deed het (zwarte) paard gewoon zijn werk op de boerderij. Ook Piet overleed veel te jong, op 56-jarige leeftijd, net als zijn vader...

Via haar man Jaap Neuvel, die ruim 30 jaar bestuurslid en secretaris was, bleef Elly verbonden aan St. Barbara. Toen Jaap stopte als bestuurslid, trad Nico in zijn voetsporen, terwijl Nico's broer Theo in 2014 toetrad tot het dragersgilde. Zo blijft de band van de familie Hauwert met St. Barbara in stand.

De voorzitter krijgt opdracht daarnaar om te zien. Bij het 25-jarig bestaan blikte de voorzitter, de heer Weel, terug en roemt hij de goede stemming in het bestuur. Vier bestuursleden vieren dan hun zilveren jubileum en zitten dus vanaf de oprichting in het bestuur, namelijk Jn. Hetsen, M. Koomen, K. Meester Dzn en S. Meester. Bij de rondvraag komt naar voren, dat het door omstandigheden wel eens voorkomt, dat de koetsier te laat is, met name in Zwaagdijk. *"Vooral de gladde wegen spelen wel een rol. De laatste keer is het paard tweemaal gevallen"*. In een ander geval wordt vermeld *"dat het paard eerst op scherp moest"*. In 1943 overlijdt plotseling, op 56-jarige leeftijd, de koetsier Klaas Hauwert. Hij wordt opgevolgd door zijn zoon Piet. Diens eerste rit is die met zijn overleden vader... De voorloper, de heer de Boer, neemt ontslag en wordt opgevolgd door J. Huisman.

Over de oorlog is in de notulen weinig terug te vinden. In 1946 memoreert de voorzitter het overlijden van het lid J. Langedijk, die door de bezetter is omgebracht en dankt hij de penningmeester, *"dat de kas is behouden door zijn hardnekkige weigering"*. De voorzitter wordt bedankt *"voor de goede zorgen aan de vereniging besteed tijdens de bezettingsjaren"*.

De heer Peerdeman brengt ter sprake *"uniforme dragers"*. *"De voorzitter zegt, dat er reeds eerder over is gesproken om een gilde op te richten buiten de vereniging om. Zoals het nu soms gaat, is het meer dan treurig. Men ziet soms dragers, om van de kleding niet te spreken, op bruine schoenen"*. De heer Pouw wil met zijn collega-kleermakers bespreken zwarte pakken in huur te geven, wanneer de stof weer voldoende te verkrijgen is. Ook hier zien we nog de naweeën van de oorlog... De kwestie van de vaste dragers zal

(1948) De begrafenis van Rietje de Haan

nog geruime tijd op de agenda prijken. In 1948 wordt een nieuwe lijkwagen aangeschaft voor f 900,-. Er wordt geprobeerd de oude te verkopen, maar dat valt nog niet mee. Die blijkt zelfs niet te verkopen als oud ijzer. Overledenen moeten soms ook met paard en wagen uit Hoorn, Lutjebroek of Enkhuizen worden opgehaald. Dit leidt ook tot een vraag in de vergadering *"of het niet gevaarlijk is 's avonds een doode uit Hoorn op te halen"*.

Er wordt reclame gemaakt voor het gebruik van de rouwkamer, door deze de eerstvolgende keer gratis beschikbaar te stellen in alle vier de dorpen. Andijk is inmiddels een eigen parochie geworden, maar heeft nog geen eigen kerkhof en dragers. De overledenen worden gedragen door leden van hun standsorganisatie. De overledene moet eerst naar de kerk van Andijk en daarna naar Wervershoof. De koetsier ontvangt hiervoor f 4,- meer en de voorloper f 2,50.

In de jaren '50 worden de opdrachten keurig verdeeld onder de plaatselijke middenstand. De heren Pouw en Koets mogen elk twee zwarte pakken maken. Soms wordt hiervoor geloot, zoals bij de aanschaf van acht jassen, vier hoeden, acht nestels (de gevlochten koorden op de jassen) en zes paar handschoenen: *"Na re- en dupliek wordt besloten den Heer Bakker er 4 te laten maken en voor de andere 4 het lot te laten beslissen. Het lot is den Heer Pouw gunstig, zoo dat nadat kwaliteit en prijs bekend zal zijn genoemde Heeren opdracht gegeven zal worden. Hoeden, nestels en handschoe-*

nen zouden bij een der Middenstanders besteld kunnen worden". Een verzoek van twee tachtigers (heel oud in die tijd...) om nog lid te mogen worden, wordt niet gehonoreerd.

In 1954 (de discussie loopt dan al enige jaren) wordt er opnieuw uitgebreid gesproken over een in te stellen dragersgilde. De notulist laat dan enigszins wanhopig weten: *"Het is onbegonnen werk dit allemaal neer te pennen"*. Ook over het al of niet aanschaffen van een grafliet wordt jaren gesproken. In 1955 volgt de heer Tinus van Ophem de heer Jb Huisman op als voorloper. De contributie bedraagt in die jaren nog altijd slechts f 2,50 per gezin per jaar.

In 1958 wordt voor het eerst gewag gemaakt van een lijkauto, te huren van "De Laatste Eer", met chauffeur, voor f 27,50. Wel wordt duidelijk gemaakt dat voor de kerkbuurt geen recht bestaat op gebruik

(20-12-1993) Laatste begrafenis vanuit het bejaardenhuis (J. van der Gulik)

van de lijkauto, waarbij ook omschreven staat wat de kerkbuurt omvat: tot en met Neefjes (Dorpsstraat 85) en mw. Beemsterboer aan de oostkant, respectievelijk tot en met dokter Kenter (Dorpsstraat 57) en D. Meester aan de westkant. Het "lijkwagenhuisje" op Dorpsstraat 123 wordt te huur aangeboden (en twintig jaar later verkocht aan de heer Smeels) en er wordt geadverteerd met rouwkoets en tuigen. Het dekkleed van het paard wordt geschonken aan de Lidwinavereniging.

De begrafenis van Toon Bakker in 2003, met van links naar rechts de dragers Jan Smit, Nico Spigt en Fred Snip

In 1962 wordt de paarse rouwkamer aangeschaft. In 1965 wordt de leeftijdsgrens voor bestuursleden gesteld op 70 jaar. De voorzitter, de heer S. Weel, die in de notulen naar voren komt als een prettige en wijze gespreksleider, is die leeftijd dan al gepasseerd, maar toont zich nog zeer strijdbaar. Het dragersgilde (daar is nu kennelijk toch voor gekozen) had gevraagd om een loonsverhoging van f 5,-, maar het bestuur vond f 1,- voldoende. De bespreking hierover verloopt als volgt: *"Wij hebben op de vorige bestuursvergadering besloten, aldus de voorzitter, om het dragersgeld met f 1,- te verhogen en kan het gilde hiermede akkoord gaan? Het gilde gaf eenstemmig hierop ten antwoord er niet mee akkoord te kunnen gaan. Dan worden de heren bedankt, was het antwoord van de voorzitter en dan zullen wij naar andere middelen uitzien. Dit snelle ingrijpen van de voorzitter verraste het gilde volkomen. De heren werden verzocht de kleding bij Mevr. Van Heerwaarden in te leveren. Hierna volgde de rondvraag..."*

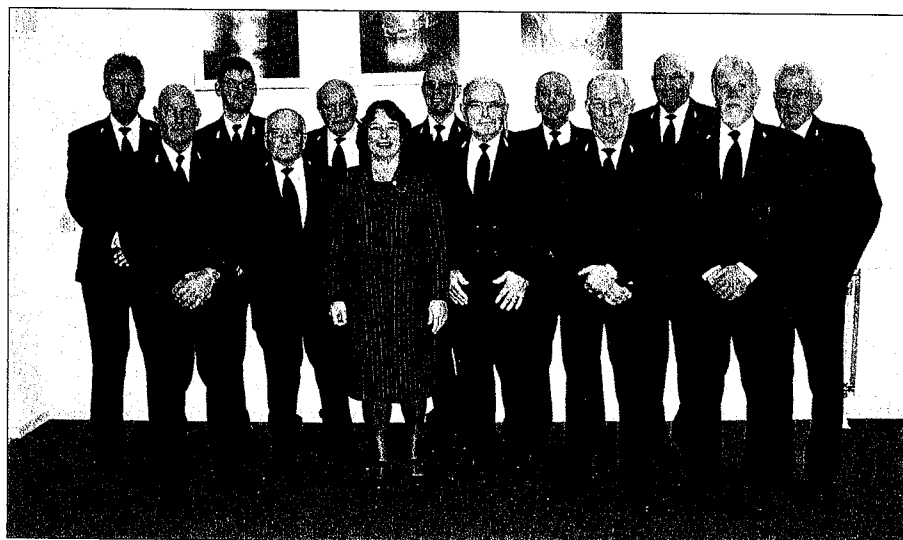
ter, Simon Weel, die dit ambt maar liefst 38 jaar bekleed heeft. Per 1 mei 1968 komt de fusie met "De Laatste Eer" uit Onderdijk (niet te verwarren met de vereniging met dezelfde naam uit Andijk, die nog steeds bestaat) tot stand en in dat jaar komt ook voor het eerst de bouw van een uitvaartcentrum ter sprake, een onderwerp dat nog vergaderingen lang terug zal keren op de agenda. Als mogelijke locaties komen langs het Bisschop Grentplantsoen, het bejaardenhuis en het wijkgebouw/badhuis aan de Simon Koopmanstraat. In 1974 is het zover, in het bejaardenhuis.

Zo af en toe moest het gilde even aangesproken worden op gewenst gedrag. Daarvoor moest wel eens een geschikt moment gevonden worden. In 1972 kreeg het gilde nieuwe kostuums. De notulen melden daarover: *"Het passen nam veel tijd in beslag. Intussen heeft de voorzitter de leden erop gewezen, hoe ze zich behoorden te gedragen om zo tot een passende begrafenis te komen"*. Men zal polsen of een missie-

In 1966 komt voor het eerst de vraag naar voren hoe het bestuur denkt over "lijkverbranding". *"Het kan zich in de toekomst voordoen en zitten hier nog consequenties aan vast voor de vereniging?"* De voorzitter antwoordt, dat dit in het bestuur nog niet ter sprake is geweest, maar dat het ruime aandacht zal krijgen. Ook in 1979 ligt dit nog zwaar op de maag: *"Ook het cremeren was een beel punt, maar we komen er niet uit"*.

In 1967 wordt Theo Sijm de nieuwe voorzitter, met dank aan de oude voorzit-

Carla met haar dragers, vlnr: Dirk de Haan, Jan Grooteman, Richard Bouhuis, Hans Schoon, Nico Spigt, Carla Roozendaal, Dirk Steltenpool, Jan Smit, Piet Zijdewind, Piet Schuitemaker, Fred Snip, Rien Commandeur, Tjerk Morsch

zuster of -pater interesse heeft in de oude pakken. Dat blijkt inderdaad het geval, ze gaan naar de mis-sie... In latere jaren gingen de oude pakken ook wel naar de firma Ridderikhof, kledingverhuur in Hoorn.

Bedrijfsspionage bestond in de jaren '70 ook al: *"Enkele bestuursleden zijn bij de opening van het nieuwe uitvaartcentrum te Andijk aanwezig geweest. Vermoed als verwarmingsmonteur is onze voorzitter eens gaan kijken hoe 't er in de handel en wandel aan toe ging. Nou, keurig netjes hoor"*. Het nieuwe kerkhof staat in 1976 voor het eerst op de agenda. In 1979 is Tinus van Ophem 25 jaar voor-opper. Cor Mes neemt op zich om de bijbehorende feestavond verzorgen en een van de onderdelen is (mooi tijdsbeeld) "dansen op platen". In dat jaar zijn voor het eerst ook enkele dames aanwezig op de vergadering, afgevaardigden van het Vrouwengilde. In 1981 is er voor het eerst sprake van een vrouw in het bestuur, mevrouw Doodeman-Verlaat. Dit wordt door een ander bestuurslid aangemerkt als een voor-uitgang. Na 64 jaar werd het ook wel eens tijd... In 1980 legt Theo Sijm het voorzitterschap neer en wordt Frans Reus uit Andijk zijn opvolger.

In de jaren '80 geldt voor de contributiebetaling samenwonen nog niet als gezin: *"Samenwonenden moeten beiden lid zijn. Als ze het hier niet mee eens zijn, moeten ze maar trouwen"*. Kleine probleempjes worden opgelost: *"De heer v.d. Meer zijn hoed is te klein en de heer Korver zijn hoed is te groot, maar past precies bij de heer v.d. Meer. Nu stelt hij voor om een nieuwe te kopen voor de heer Korver"*. De heren Swart en Van der Lee jubileren (respectie-velijk 40 en 25 jaar in het bestuur), de heer T. van Ophem stopt als voorloper na 33 jaar en de heer D. Sijm als verzorger na 28 jaar. Carla Roozendaal-Wolbers volgt de heer Sijm op. Voor de dragers wordt een leeftijdsgrens van 70 jaar ingesteld. In 1987 wordt gesproken over de aanschaf van een computer, automa-tisering van het ledenbe-stand en contributie-inning middels acceptgirokaarten.

Begin jaren '90 wordt voor het eerst gesproken over de locatie voor het nieuw te bouwen mortuarium. De Kaagrakkertjes en plek-ken nabij De Schoof en het kerkhof passeren de revue. De huidige locatie blijkt de voorkeur te hebben. In 1995 treedt een nieuwe voorzitter aan, de heer Cees van der Gragt en in '96 wordt overgegaan tot de aanschaf van de "mini-

De begrafenis van mevr. Kaijer op 6 oktober 2015, met voorop Linda Witjes

vox", de geluidsversterker voor op het kerkhof. In de jaren '90 blijkt het aantal crematies overigens aan-zienlijk te stijgen.

Toen sprake was van de bouw van een mortuarium wilde de gemeente dat St. Barbara meedeed, maar een vereniging was dat wettelijk niet toegestaan. Subsidies werden teruggedraaid, waardoor de finan-ciële positie onder druk kwam te staan. Uiteindelijk kwam het mortuarium er in 1994. Carla Roozendaal-Wolbers stopte in het jaar 2000 als uitvaartleidster, maar kwam weer terug in 2006 en bleef toen tot 2012. Nico Spigt kwam erbij in 1990 en deed dit werk bijna 25 jaar, tot 2014. Tegenwoordig is het leiden van de uitvaarten in handen van het duo Erika Zuider-wijk (vanaf 2013) en Linda Witjes (vanaf 2014).

In 2003 legde Cees van der Gragt het voorzitterschap neer. Hij werd in 2005 opgevolgd door Jan Oudeman, de huidige voorzitter. In de twee jaren daartussen nam Elly Smak de honneurs waar.

Het bestuur van St. Barbara bij het afscheid van voorzitter Cees van der Gragt in 2003. Vlnr: Jan van Diepen, Ans Stavenuiter-Koomen, Nico Langedijk, Fons de Boer, Jan Bakker, Marian Doodeman-Verlaat, Nico Hauwert, Ellie Smak, Cees van der Gragt.

Op dit moment is St. Barbara een vereniging met ruim 4000 leden en een gezonde financiële positie. Er moet geconcurrereerd worden met de commerciële markt, maar dat lukt nog steeds goed. Daaraan draagt ongetwijfeld bij, dat mensen het prettig vinden om ten tijde van een overlijden geholpen te worden door bekende mensen uit het eigen dorp. Zo beschikt St. Barbara over een eigen verzorgingsteam en zijn de dragers afkomstig uit alle betrokken kerkdorpen. En

ook niet onbelangrijk: men slaagt er ook nog altijd in om de prijzen laag te houden.

En zo is deze 100-jarige nog altijd springlevend...

Met medewerking van:
Bestuur van St. Barbara

Kees Kaag

Overzicht bestuursleden en medewerkers St. Barbara

Bestuur

Jac Kooter 1918-?
L. Vlaar 1918-?
J. Hetsen 1918-?
J. Ruiter 1918-?
G. Pouw 1919-?
?. Bot 1919-?
A. Vlaar 1919-?
P. Haakman 1919-?
C. Neefjes 1922-?
B. Neefjes 1922-?
Ant. Bakker 1922-?
A. Meester 1923-?
Kl. Meester 1923-1960
M. Koomen 1923-?
?. Smit ?-?
C. Schouten 1930-?

S. Weel 1933-1967
G. Neefjes 1933-?
G. Steltenpöhl 1937-?
P. Swart 1946-1993
W. Deen 1946-?
J. Peerdeman 1946-?
J. Verlaat 1953-1971
?. Slaman 1953-1959
P. de Boer 1955-?
B. Dekker 1955-1966
L. Grooteman 1955-1968
J. Slijkerman 1960-1961
Th. Sijm 1960-1980
H. van der Lee 1961-1991
J. Koopman 1962-1981
Kl. Laan 1963-1990
Jb. Neuvel 1966-?

J. Bakker 1967-2004
C. Mes 1968-1996
C. Smak 1968-1992
P. Hauwert 1970-?
G. Schoof 1970-?
J. Koomen 1971-1986
J. Commandeur 1978-1994
F. Reus 1980-1993
Mw. Doodeman-Verlaat
1981-1991 en 1997-heden
N. Langedijk 1986-2005
J. Lakeman 1991-1992
J. van Diepen 1990-2004
C. van der Gragt 1991-2003
Mw. E. Smak 1992-2005
A. de Boer 1994-2004

Mw. M. Schouten-Bakker
(notul.) 2001-heden
J. Manshanden 2003-2005
Mw. A. Karsten 2008-2015
Mw. A. Stavenuiter-
Koomen 1992-heden
A. Koper 2005-2010
Mw. G. Beerepoot
2003-heden
N. Hauwert 1997-heden
J. Oudeman 2005-heden
Mw. B. Burgman-Broersen
2005-heden
Mw. R. Schouten (adm.)
2006-heden
C. Hauwert 2011-heden
Mw. A. Koomen 2016-heden

Verzorgers/ uitvaartleiders

D. Sijm 1968-1988

C. Mes (verv.) 1985-1996
Mw. C. Roozendaal-Wolters
1988-2000 en 2006-2012

N. Spigt (verv.) 1990-2014
Mw. A. Laan-de Vries
2000-2006

Mw. E. Zuiderwijk
2013-heden
Mw. L. Witjes 2014-heden

Voorlopers

? Sijm 1922-?

D. de Boer ? -1944
J. Huisman 1944-1955

T. v. Ophem 1955-1988
N. Spigt 1990-2014

Dragersgilde

A. Oudejans 1966-?
H. Steltenpool 1966-1985
G. Bosman ? -1967
J. Buis 1967-?
J. Sjerps ? -1973
D. de Haan ? -1978
Jb. Aker 1978-1986
P. Grooteman ? -1981
B. Visser ? -1987
G. v. Beekveld 1977-1996

A. Haakman ? -1982
C. van der Meer 1982-1987
Th. Dol ? -?
J. Korver 1982-1989
A. v. Velzen ? -1985
P. Vleerlaag 1982-1989
P. Steltenpöhl 1982-1987
A. Pronk 1982-1994
P. Buisman 1985-1999
P. Laan 1985-1993
A. Steltenpool ? -1987

M. Rood 1987-1997
C. Berkhout 1989-1998
A. Bleeker 1989-1998
N. Spigt 1990-2014
G. Spigt 1993-2004
Th. Vriend 1997-2004
J. Smit 1998-2014
K. Koomen 1999-2004
F. Snip 2000-2013
P. Zijdewind 2004-2016
C. Bakker 2004-2008

P. Schuitemaker 1994-heden
J. Grooteman 1997-heden
Th. Steltenpool 1998-heden
Tj. Morsch 2004-heden
R. Bouhuis 2004-heden
R. Commandeur 2004-heden
D. de Haan 2009-heden
H. Schoon 2012-heden
H. Verlaat 2014-heden
T. Hauwert 2014-heden
T. Laan 2016-heden

Aflegdames

L. Schouten 2000-?
H. Koomen 2000-heden
L. van Diepen 2000-2015
T. Bakker 2000-?

C. Wittenberg 2000-?
M. d. Jong 2000-heden
A. Koper 2000-2010
V. Hauwert 2000-?
I. Mol 2000-2006

A. Stavenuiter 2000-heden
H. Bos 2000-2010
A. Meester 2000-heden
L. Zwan 2000-heden
T. Molenaar 2010-heden

A. Bakker-Ruiter 2016-heden
Y. de Jong 2013-heden
K. Verdonshot 2016-heden

"Het overzicht van de dragers begint bij 1966. Van voor die tijd zijn geen gegevens gevonden. Tot 1966 woonde alleen de voorloper de vergaderingen bij. Vanaf 1966 waren ook de dragers aanwezig en vanaf die tijd worden hun namen ook genoemd in de notulen."